

vinnou přestupkem dle § 20, č. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., a zrušil v odpor vzatý rozsudek ve výroku odsuzujícím jako zmatečný.

Důvody:

Zmateční stížnost brojí proti odsouzení obžalované pro přestupek dle § 20 cís. nař. ze dne 24. března 1917, ř. z. č. 131 a uplatňuje zmateční důvody § 281, č. 5, 8, 9a), číselně též 9c) tr. ř. Stížnost jest odůvodněna již s hlediska důvodu zmatečnosti § 281, č. 8 tr. ř., pokud vytýká, že odsuzujícím výrokem byla obžaloba proti předpisu § 262, 267 tr. ř. překročena. Obžaloba zněla na přečin § 23, č. 3 cís. nař. a vinila stěžovatelku, že v roce 1918 předměty potřeby, totiž cukr a kávu nakupovala a obchod jimi obmezovala, aby jejich ceny stupňovala do výše. Dodatkem k obžalobě navrhl státní zástupce, by výsledky dodatečného vyhledávání byly při hlavním přelíčení přečteny a vyhradil si pro toto další stíhání obviněné pro přestupek § 20, č. 1 cís. nař. spáchaný zdražováním kávy, cukru a mouky. Jakkoli při hlavním přelíčení obžaloba ve smyslu této výhrady rozšířena nebyla, odsoudil soud nalézací obžalovanou jen pro přestupek § 20, č. 1 cís. nař., poněvadž prý za předměty potřeby — a sice, dle důvodů, za mouku a cukr v roce 1918, využívajíc mimořádných válek vyvolaných poměrů, žádala ceny zřejmě přemrštěné, sprostiv ji současně dle § 259 č. 3 tr. ř. od obžaloby dle spisu obžalovacího. Již z okolností, že se obžaloba pro přečin dle § 23, č. 3, cís. nař. týkala jen kávy a cukru, o mouce vůbec se však nezmínila, jest zřejmo, že odsouzení pro předražování mouky vybočuje nepochybně z mezí obžaloby. Než ani ohledně cukru nelze tvrditi, že by obžaloba, jež obžalovanou vinila z nakupování a obmezování obchodu s tímto předmětem potřeby, stíhání pro předražování však si pro hlavní přelíčení pouze vyhradila, měla za předmět již i toto předražování. Byť i oboje trestní ustanovení cís. nař. čelila k témuž cíli, totiž k ochraně obecnstva proti poškozování lichvou s předměty potřeby, hledí přece jen postihnouti lichvu v různých obdobích obchodování s těmito předměty. Skutková podstata obou trestných ustanovení jest podstatně rozdílná, oba trestní činy mohou spolu reálně konkurovati a nelze proto všeobecně připustiti, že by obžaloba, znějící na jednu z nich, nutně musila též druhou pojímati, takže by šlo toliko o odchylnou právní kvalifikaci téhož zažalovaného skutku. To uznal pro přítomný případ nejen obžalobce shledav za nutné, aby si dodatečně stíhání obžalované pro předražování při prodeji zvláště vyhradil, nýbrž i soud tím, že vynesl zvláštní výrok osvobozující od obžaloby pro přečin §u 23, č. 3 cís. nař. Jest proto rozsudek ve výroku odsuzujícím dle § 281, č. 8 tr. ř. zmatečným a bylo jej zrušiti.

Čís. 119.

Ku zločinné kvalifikaci krádeže dle § 176 II c) tr. zák. nestačí o sobě, že pachatel jest zaměstnancem okradeného. Třeba ještě, by zaměstnanec, prováděje práci, přišel tím v bližší vztah k odcizené věci.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1920, Kr I 494/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl ihned v zasedání neveřejném zmáteční stížnosti obžalovaného Ondřeje W. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 7. července 1919, pokud jím Ondřej W. uznán byl vinným zločinem nedokonané krádeže ve smyslu §§ 8, 171, 176 — II c) tr. z., a, zrušiv rozsudek, vrátil věc témuž nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Obžalovaný byl uznán vinným, že, jsa dělníkem v cihlárně Adolfa R., políčil na vysokou zvěř oka v revíru, jehož nájemcem jest též Adolf R. Zmateční stížnost může po případě býti oprávněna, pokud uplatňující důvod zmatečnosti, dle č. 10 § 281 tr. ř., vytýká, že při obžalovaném neměla býti předpokládána kvalifikace zločinná dle § 176 II c) tr. z. Dle tohoto zákonného předpisu stává se krádež zločinem z vlastnosti pachatelovy se zřetelem na obnos více než 50 K, byla-li spáchána živnostníkem, učněm, nebo nádeníkem na jejich mistrovi nebo tom, kdo k práci najal. Ve smyslu zákona náleží sem jen krádeže, jejichž spáchání bylo usnadněno poměry, utvořenými smlouvou pracovní. Nestačí proto, by byl okraden, kdo práci najal, tím kdo se k ní pronajal, nýbrž vyžaduje se též, by krádež provedena byla na věcech, k nimž dělník, prováděje práci, přišel v bližší vztah. Zmíněné ustanovení má zaměstnavateli poskytnouti větší ochranu právě vzhledem k tomu, že poměr pracovní zjednal dělníkovi snažší možnost krádeže, již dělník využil zároveň zneužívaje důvěry jemu propůjčené. Z toho však plyne na druhé straně, že pokud mezi možnostmi přístupu k věci a mezi pracovním poměrem není ani podpůrné příčinné souvislosti, nemůže býti obviněná zmíněná zločinná kvalifikace činu býti kladena za vinu. V případě přitomném rozsudek otázkou se neobírá a zejména nezjišťuje, zda obžalovaný z důvodu svého pracovního poměru měl kvalifikovanou příležitost ku spáchání zamýšlené krádeže. Rozsudek jen v enuciátě jakož i týmiž slovy v důvodech rozsudku označuje Adolfa R. za zaměstnavatele obžalovaného. Dle spisů obžalovaný je dělníkem v cihelně, náležející témuž Adolfu R., jenž je majitelem hospodářství a nájemcem honitby. O tom, že by obžalovaný jakožto cihlářský dělník R-ův byl přišel v bližší vztah k honebnímu území R-ovu, ani spisy nepodávají objasnění. Nezjistiv vztahů takových neměl tedy soud nalézací obžalovaného uznávati vinným krádeží, kvalifikovanou dle § 176 II. lit. c) tr. z., neboť, jak již dovedeno, pouhá okolnost, že R. byl zaměstnavatelem obžalovaného, sama o sobě k předpokladu zmíněné kvalifikace by nestačila. Byly-li tu však poměry kvalifikaci tu podle shora vytčeného hlediska právního zakládající, nelze z nedostatečných zjištění rozsudkových seznati. Bylo proto rozsudek ve výrocích, odsuzujících obžalovaného Ondřeje W. zrušiti a věc vrátiti do stolice prvé k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 120.

Vědomé nedbalosti se při kulposních deliktech nevyhledává.